

Conclusions de les III Jornades

1. No es pot fer *història del cinema* si abans no es disposa de la *història cinematogràfica* (idèntica reflexió podríem fer amb literatura/literària o música/musical), o sia, si no partim d'inventaris i de cronologies del fet cinematogràfic en la seua globalitat, dècada rere dècada.

2. Durant les Jornades s'ha parlat de Catalunya en general, però també del Camp de Tarragona, de Girona o de Torredembarra en particular, així com de les Illes Balears o de Bilbao; s'ha parlat de política, de cultura, de reglaments, de distribució, d'exhibició o de concentració; s'ha parlat de Díaz-Plaja, de Serra i Massana, de Val del Omar, de Buñuel o dels germans Salvans. Així, les Jornades, creiem, han donat més fruit del previst, però aital varietat de temes palesa d'una banda la necessitat i la utilitat d'una mirada polièdrica que s'acosti a una mateixa realitat amb versions i eines ben diferents i d'altra banda evidència que, sortosament, resten encara pendents d'estudi moltes feixes del camp tractat des de la perspectiva historiogràfica.

3. Això fa pensar i creure que tot plegat condueix inexorablement a posar en qüestió no solament les històries generalistes del fet cinematogràfic a l'Estat espanyol, sinó també les de caràcter monogràfic o local.

4. Per tant, els historiadors, d'una banda, i de l'altra, els docents, que toquen el cinema com a fet històric, tècnic, artístic, científic, etc., hauríem de replantejar-nos les metodologies que fem servir, perquè fins ara no hem disposat de totes les eines necessàries, o bé hem oblidat o menysprejat manta aportació i referent, els quals –en definitiva– han conformat (i de quina manera) el fet filmic i tota la història que s'hi basteix.

5. Jaume Tribó, apuntador i «notari» del Gran Teatre del Liceu, afirma que sí que hi ha llibres sobre la història del Liceu, però que fins que no es publiquin els «annals del teatre» no es podrà escriure la «veritable» història de l'entitat. Aleshores, què podria dir de les nostres històries del cinema, quan avui ens manca encara donar a conèixer un munt de documents historiogràfics imprescindibles?

6. Per tant, transformem entre tots els modes de treballar, dins o lluny de les aules, i acarem el present a partir d'uns objectius ben diferents d'aquells en els quals fins avui s'han fonamentat les històries mal anomenades «canòniques» del cinema espanyol en general o dels cinemes autonòmics en particular.

7. En definitiva, si ens manquen documents, inventaris i cronologies, fem-los o encarreguem-los; si resten àrees o temes erms o poc explorats, posem-nos-hi a la feina o bé repartim joc, per tal que en un futur immediat disposem ja de tot allò necessari i convenient que ens permeti d'escriure històries justes, equitatives i ponderades sobre la nostra cinematografia o sobre els nostres cinemes nacionals o locals.

JOAQUIM ROMAGUERA I RAMIÓ, director
CARLES JOSÉ I SOLSONA, secretari